Na začátku adventu 2020 bude zahájen Jubilejní rok , ve kterém premonstráti celého světa budou slavit 900 let od založení prvního kláštera v údolí Prémontré ve Francii. Zakladatelem byl sv. Norbert, jehož ostatky jsou dodnes uloženy a uctívány v Praze na Strahově, kam byly převezeny v 17. století; sv. Norbert je tak jedním z našich zemských patronů. A toto mimořádné výročí i připravovaný duchovní a kulturní program nás může v této době omezených kontaktů inspirovat k tomu, abychom se podívali i na náš kraj, na náš vikariát, a hledali stopy působení následovníků sv. Norberta.

Ostatně je to vedle františkánské a nyní i karmelitánské řeholní spirituality jeden z duchovních pramenů, ze kterého můžeme v tomto čase čerpat. Nestavíme dnes přece na „zeleném drnu“, ale můžeme se inspirovat těmi, kteří snášeli tíhu horka na vinici Páně a předešli nás na věčnost.

Znak Josefa Wilkelburga – nadšeného propagátora premonstrátek v Doksanech (1762)

PREMONSTRÁTSKÁ KMETIŇEVES

Když se rozhlédneme po regionu, jedinou inkorporovanou farou, která patřila kdysi strahovským premonstrátům, je Kmetiněves, ves poblíž Velvar, s dnes již i přes velké úsilí chátrajícím a vyrabovaným kostelem sv. Václava – duchovní úhor. V roce 1674 zde byla obnovena farnost strahovskými premonstráty, a to pod patronací nedalekého kláštera premonstrátek v Doksanech. Zpočátku bylo spravované území veliké, a to včetně obce Charvatce a přilehlých vesnic, ale po roce 1680 se spravovaný okruh ustálil na obce Kmetiněves, Poštovice, Šlapanice, Hospozín, Ředhošť a Loucká. Ve starých pamětnicích čteme zápisy o dějinách farnosti i širšího okolí od poučených premonstrátských řeholníků – Urbana Vojty, Evermoda Volavky, Baltasara Horčičky a nakonec od Benedikta Forsta, který získal pro kostel obraz sv. Jana Nepomuckého od významného malíře Antonína Maulbertsche.

Majetek doksanských premonstrátek byl v pozdním baroku obrovský, na Velvarsku získaly i

Sazenou, kde stojí dodnes pozoruhodná architektura mlýna s výpravným znakem doksanského opata Winkelburga nad vstupními dveřmi (1762). Doksanský klášter byl zrušen a komunita řeholních sester rozpuštěna v roce 1782; duchovní správu však stále vykonávali premonstrátští kněží ze Strahova.

Z těch posledních můžeme jmenovat **P. Bedřicha Ludvíka Kafku O. Praem** (*1909, †1974), který také podstatně vypomáhal v duchovní službě pro komunitu školských sester v Budeničkách, a zejména
P. Zikmunda Vladimíra Sudíka O. Praem
(*1884, †1957). Vladimír Sudík vstoupil do strahovského kláštera v roce 1905, v první světové válce působil jako vojenský duchovní a později jako farář v Konicích u Znojma a v Úhonicích u Prahy. Po návratu z koncentračního tábora Dachau významně spolupracoval při obnově tepelského premonstrátského kláštera – a to jako generální ředitel tepelského majetku – s Heřmanem Josefem Tylem. Po likvidaci mužských řeholních institucí v roce 1950 byl odsunut a až do své smrti v roce 1957 působil v Kmetiněvsi, a to jako poslední premonstrátský „sídelní“ duchovní; poté byla farnost administrována z Velvar.

STRAHOVSKÝ OPAT ANTONÍN SIGMUND STARÝ – RODÁK OD ZLONIC

Strahovský opat Zikmund Starý, O. Praem.

HRA BEZ MONSTRAT I NA SLÁNSKU – ZE ŽELIVA A NOVÉ ŘÍŠE

PŘIPOMÍNKA PŮSOBENÍ P. LUDOLFA CZERMINA O. PRAEM VE DRUŽCI

LUDOLF CZERMIN
PRAEM.
1900 1943

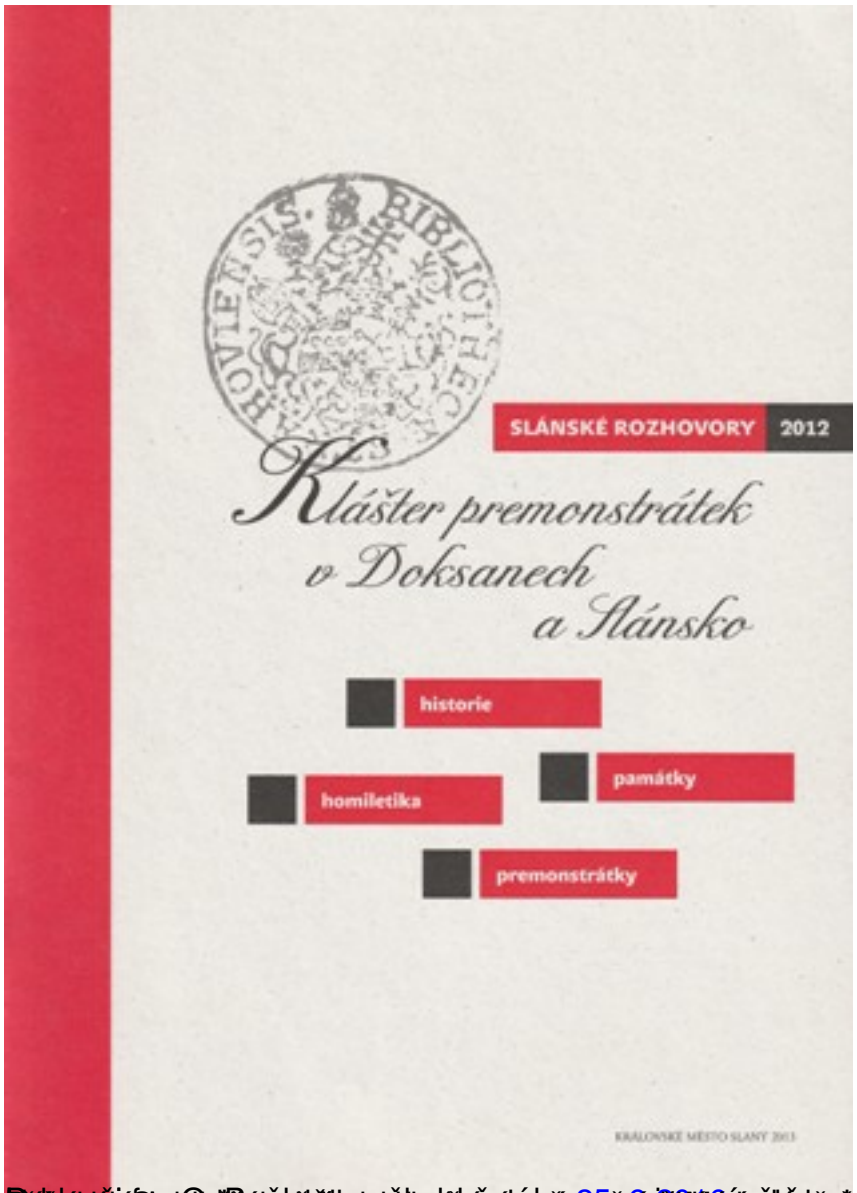

Pražská arcibiskupka Dominika (2015–2022) a představená doksanského kláštera P. Adrian Zemek O.